

L. M. Montgomery

Avonlea-i krónikák 2

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

Lucy Maud Montgomery

Avonlea-i krónikák 2.

Lucy Maud Montgomery

Avonlea-i krónikák 2.

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

1. CYNTHIA NÉNI PERZSAMACSKÁJA

Max örökre imáiba foglalja majd a fent nevezett állatot, és nem tagadom, hogy nélküle az események nem alakultak volna ilyen kedvezően. De amikor a lelki gyötremre gondolok, amit az a gyűlöletes állat nekem és Ismay-nek okozott, akkor nem az áldás jut először az eszembe.

Sosem szerettem a macskákat, bár elismerem, megvan a maguk helye. Jól elvagyok egy szép, megállapodott cirmossal, aki a maga dolgával törődik, és némi hasznot is hajt a világnak. De Ismay utálja a macskákat, és ez nem is lesz másként.

Cynthia néni, aki imádta őket, képtelen volt felfogni, hogy utálhatja valaki ezeket az állatokat. Rendíthetetlenül hitt abban, hogy Ismay-vel a lelkünk mélyén igenis *szeretjük* a macskákat, de erkölcsi világunk eltévelyedésénél fogva nem ismerjük be, hanem készakarva állítjuk az ellenkezőjét.

Az összes macska közül legjobban Cynthia néni fehér perzsamacskáját utáltam. És amint gyanítottuk és később be is bizonyosodott, a nénikénk is inkább büszkén, mint szeretettel tekintett rá. Tízszer több vigaszra lelt volna egy kedves, közönséges cicusban, mint abban az elkényeztetett szépségben. De egy hosszú, dokumentált családfával rendelkező perzsamacska, akinek száz dollár a piaci értéke, oly mértékben csiklandozta Cynthia néni büszke bírvágyát, hogy abba a tévhitbe ringatta magát, hogy az állat a szíve csücske.

Kiskorában került hozzá: egy unokaöccsétől kapta ajándékba, aki egyenesen Perzsiából hozta haza. Cynthia néni

háznépe a következő három évben csak a macska körül forgott, őt szolgálta éjjel-nappal. Hófehér macska volt, a farka végén kékesszürke folttal, kék szemű, süket és törékeny egészségű. Cynthia néni folyton azért aggódott, nehogy megfázzon, és elpusztuljon. Ismay-vel ugyan azért fohászkodtunk, bárcsak így történne, mert torkig voltunk a róla szóló történetekkel és a szeszélyeivel. De egy szóval sem említettük Cynthia néninek. Lehet, hogy többé szóba sem állt volna velünk, és Cynthia nénit nem volt érdemes magunkra haragítani. Ha nagy bankszámlával rendelkező, gyermektelen nagynénje van valakinek, akkor – ha egy mód van rá – nem árt jó viszonyt ápolni vele. Egyébként nagyon szerettük a nénit, bár nem mindig. Cynthia néni kétségbeejtő nőszemély volt: addig nyúzta az embert, és talált benne hibát, amíg az úgy nem érezte, hogy okkal gyűlöli. Ám ekkor teljesen váratlanul olyan csodálatos jótettet hajtott végre, hogy az ember tisztelettudóan kénytelen volt ismét visszafogadni a szívébe.

Így hát szelíden hallgattuk, ahogy Fatimáról diskurált – a macskát Fatimának hívták –, és ha gonoszság volt a macska elmúlásáért fohászkodnunk, úgy ezért kétszeresen megkaptuk később a büntetésünket.

Egy novemberi napon Cynthia néni levitorlázott Spencervale-be. Valójában egy kövér, szürke póni vontatta félfődeles hintóban érkezett, de Cynthia néni mindig azt a benyomást kellette, mintha kedvező szél szárnyán lebegő, felvont vitorlájú hajóval közlekedne.

Már reggeltől kezdve szerencsétlenül alakult a nap. Minden balul sült el. Ismay zsírt öntött a bársonykabátjára, és az új blúz, amit varrtam, a próbánál mindig csáléra sikeredett. Füstölt a konyhai tűzhely, és savanyú lett a kenyér. Ráadásul Huldah Jane Keyson, a családunk kipróbált és megbízható

ápolónője, szakácsnője és mindenes „főnöke”, a vállát fájlalta, amibe – ahogy ő mondta – beleállt az „*ideges zsába*”, és bár Huldah Jane egy öreg angyal, ha rájön az „*ideges zsába*”, mindenki, aki egy fedél alatt van vele, szökni próbál, és ha nem teheti, olyan kellemesen érzi magát, mint Szent Lőrinc a rostélyon, amin sütögették.

És a tetejében még Cynthia néni is vendégségbe érkezett, és előállt a kérésével.

– Istenem – szimatolt bele a levegőbe –, csak nem füstöt érzek? Ti, lányok nem nagyon tisztítjátok ki a tűzhelyeteket! Az enyém sosem füstöl. De nem is lehet mást várni, ha két lány egyedül vezeti a háztartását, és nincs férfi a háznál.

– Nagyon jól elboldogulunk férfi nélkül is – feleltem büszkén. Max már három napja nem tette tiszteletét, és bár senki sem akarta különösebben viszontlátni, azért kíváncsi voltam, miért nem néz be. – A férfiak csak nyűgöt jelentenek.

– Lefogadom, hogy ezt szeretnéd elhitetni – vágta rá a néni idegesítően. – De állítom, ezt egyetlen nő sem gondolja komolyan. A csinos kis Anne Shirley, aki Ella Kimballnál van látogatóban, bizonyára nem. Láttam ma délután Irving doktorral sétálni, és igen önelégültnek tündek. Ha sokáig habozol még, Sue, Max kicsúszik a kezedből!

Tapintatos megjegyzés volt *előttem*, aki olyan sokszor utasítottam már vissza Max Irvinget, hogy a számát sem tudtam. Nem láttam a dühtől, ezért kedvesen rámosolyogtam idegtépő nagynénémre.

– Milyen mulatságos, nénikém – feleltem hízelgően. – Úgy mondja, mintha meg akarnám szerezni Maxot.

– Mert így is van – felelte a néni.

– Ha ez igaz, miért utasítom vissza annyiszor? – kérdeztem arcomra fagyott mosollyal. Ezzel a néni is tisztában volt. Max mindig elmesélte.

– A Jóisten a megmondhatója – vonta fel a vállát Cynthia néni. – De megeshet, hogy egyszer túllősz a célon, és szavadon fognak. Van valami izgalmas abban az Anne Shirleyben.

– Való igaz – értettem egyet. – Csodálatos szeme van. Megfelelő feleség lenne Maxnak, és őszintén remélem, hogy elveszi feleségül.

– Hm-hm! – hümmögött kétkedve a néni. – Nem veszek rá több füllentésre. És nem azért hajtottam ide ma ebben a nagy szélben, hogy Maxszal kapcsolatban észet csepegtessek a fejedbe. Két hónapra Halifaxba utazom, és amíg távol vagyok, szeretném, ha gondját viselnétek Fatimának.

– Fatimának?! – kiáltottam fel.

– Úgy van. Nem merem a szolgálkra bízni. Mindig melegítsetek fel a tejet, mielőtt elé teszitek, és semmilyen körülmények között ne hagyjátok, hogy kifusson a házból!

Ismay-re néztem, ő meg rám. Tudtuk, hogy benne vagyunk a pácban. Ha visszautasítjuk, halálosan megsértjük a nénit. Ha pedig észreveszi a kelletlenségemet, annak a rosszkedvnek tulajdonítja, amit a Maxról mondtak kelthettek bennem, és évekig felhánytorgatja majd. De azért fel mertem tenni a kérdést:

– És mi lesz, ha bármi történik vele a távollétében, nénikém?

– Éppen azért hagyom nálatok, hogy ne történjen vele semmi – felelte a néni. – Nem hagyhatjátok, hogy baja essék. Nem árt, ha tanultok egy kis felelősséget. És végre megtudjátok, milyen imádnivaló az én Fatimám. Akkor hát megbeszéltünk mindent. Holnap ideküldöm Fatimát.

– Nyugodtan gondoskodj csak arról a borzalmas dögről! – vetette oda Ismay, amikor Cynthia néni mögött becsukódott az ajtó. – Semmi pénzért nem nyúlnék hozzá. Nem volt jogod azt mondani, hogy befogadjuk!

– Mondtam én ilyet? – háborodtam fel. – Cynthia néni készpénznek vette a beleegyezésünket. És te is nagyon jól tudod, hogy nem utasíthattuk vissza. Akkor meg miért zsémbeskedsz?

– Ha történik velem valami, Cynthia néni minket tart majd felelősnek – jelentette ki sötéten Ismay.

– Mit gondolsz, Anne Shirley tényleg Gilbert Blythe menyasszonya? – kérdeztem kíváncsian.

– Úgy hallottam – felelte Ismay szórakozottan. – A macska eszik mást is, mint tejet? Megfelel, ha egérrel etetjük?

– Gondolom, igen. És mit gondolsz, Max valóban beleszeretett?

– Feltehetően. Milyen megkönnyebbülés lenne számodra, ha így volna!

– Hát persze – feleltem fagyosan. – Anne Shirley vagy Anne Akárki Más hozzámehet Maxhoz, ha nagyon akarja. Én nem akarok tőle semmit. Ha az a tűzhely nem hagyja abba a füstölést, Ismay Meade, akkor rögtön szétrobbanok! Undorító nap a mai. Utálok azt a teremtést!

– Nem szabadna ilyet mondanod, amikor nem is ismered – rótt meg Ismay. – Mindenki azt mondja, hogy Anne Shirley egy kedves...

– Fatimáról beszéltem – ordítottam magamból kikelve.

– Ó! – lepődött meg Ismay.

Ismay olyan buta néha. Megbocsáthatatlanul ostobán mondta azt, hogy „Ó!”.

Fatima másnap meg is érkezett. Max hozta ki egy fedett kosárban, amit steppelt vörös szaténnal béleltek. Max szereti a macskákat és Cynthia nénit is. Elmagyarázta, hogy bánjunk Fatimával, és amikor Ismay kiment a szobából – Ismay mindig kimegy, amikor tudja, hogy *kifejezetten* azt szeretném, ha maradna –, ismét megkérte a kezemet. Természete-

sen szokás szerint nemet mondtam, de azért örültem. Max két éve minden második hónapban megkéri a kezemet. De néha, mint most is, három hónap is eltelik két lánykérés között, és olyankor mindig eltűnődtem, vajon miért. Mindenesetre arra a következtetésre jutottam, hogy nem érdeklődhet komolyan Anne Shirley iránt, és nagy kő esett le a szívemről. Nem akartam Maxhoz menni, de kellemes, jó érzés volt a közelemben tudni, és rettenetesen hiányzott volna, ha egy másik lány elhappolta volna az orrunk elől. Hasznunkra volt, és mindig hajlandó volt bármit megtenni: felszögelt egy cserepet a tetőn, vagy bevitt minket a városba, vagy leterítette a szőnyeget. Röviden, mindig kéznél volt, ha gondunk támadt.

Ezért aztán ragyogó mosollyal mondtam nemet. Max számolni kezdett az ujjain. Amikor nyolcig jutott, megrázta a fejét, és újra kezdte.

– Mit számolsz? – kérdeztem.

– Megpróbálom kiszámolni, hányszor kértem meg a kezedet – felelte. – De nem emlékszem, hogy feleségül kértelek-e aznap, amikor felástuk a kertet, vagy sem. Ha igen, akkor az annyi, mint...

– Nem – szakítottam félbe.

– Akkor tizenegyszer kértem meg a kezedet – tűnődött el Max. – Szerinted nem ez a teteje mindennek? Férfiúi büszkeségem nem engedi, hogy ugyanannak a lánynak tizenkettőnél többször ajánljam fel a szívemet, így a következő egyben az utolsó is lesz, Sue drágám.

– Ó! – feleltem kissé laposan. Elfelejtettem rossznéven venni, hogy drágámnak nevezett. Eltöprengtem rajta, nem lesz-e unalmas az élet, ha Max többé nem kéri meg a kezemet. Ez volt az egyetlen izgalom az életemben. De persze így lenne a legjobb, hiszen nem folytathatja az idők

végezetéig, ezért elegánsan ejtve a témát megkérdeztem, milyen Miss Shirley.

– Nagyon édes lány – felelte Max. – Tudod, mindig is gyengéim voltak a tiziánvörös hajú, szürke szemű lányok.

Sötét a hajam, a szemem barna. És e pillanatban mély utálat támadt bennem Max iránt. Felálltam, és azt mondtam, hozok egy kis tejet Fatimának.

Ismay a konyhában dühöngött. Fent járt a padláson, és átfutott a lábán egy egér. Az egerek mindig is Ismay idegeire mentek.

– Égető szükségünk van egy macskára – füstölgött. – De nem egy ilyen elkényeztetett, haszontalan jószágra, mint Fatima! A padlást elárasztották az egerek. Szó sem lehet róla, hogy felmenjek.

Fatima nem volt úgy a terhünkre, mint gondoltuk. Huldah Jane kedvelte, és kijelentése ellenére, hogy rá sem néz, Ismay is nagy odaadással gondoskodott a kényelméről. Még éjjel is felkelt, és kiment, hogy ellenőrizze, nem fázik-e Fatima. Max is naponta benézett, és amíg ott volt, jó tanáccsal látott el minket.

Azután egy nap, három héttel Cynthia néni elutazása után, Fatima eltűnt, és pedig nyomtalanul, mintha elnyelte volna a föld. Egyik délután úgy hagytuk magára, hogy a tűz mellett a kosarában összegömbölyödve aludt Huldah Jane szeme előtt, de amikor a látogatásból hazaértünk, Fatima már nem volt sehol.

Huldah Jane zokogott, és úgy viselkedett, mint akinek elvették az eszét az istenek. Megesküdött, hogy egy pillanatra sem vette le róla a szemét, csak arra a három percre, amikor felszaladt a padlásra egy kis nyári csombordért, és amikor visszament, a szél kicsapta a konyhaajtót, és Fatima eltűnt.

Ismay-vel majd' megőrültünk. Beszaladgáltuk a kertet, a melléképületeket, a ház mögötti erdőt, mint akiknek elment az esze, és Fatimát szólólongattuk, de mindhiába. Ismay leült a küszöbre, és sírva fakadt.

– Kiszökött, és most halálra fázik. A néni sosem bocsát meg nekünk! – sírta.

– Elmegeyek Maxért – jelentettem ki. Így is tettem: a lucerdőn és a mezőn át indultam el, és úgy szedtem a lábamat, ahogy csak bírtam. Megköszöntem a jó szerencsémnek, hogy Max létezik, és szorult helyzetemben hozzá fordulhatok.

Max átjött, és még egyszer végigkutattunk minden zugot, de ez sem vezetett eredményre. Teltek-múltak a napok, és nem találtuk meg Fatimát. Ha nincs Max, biztos megőrülök. Az ezt követő iszonyatos hét alatt aranyat ért ő nekem. Nem mertünk hirdetést feladni, nehogy a néni meglássa, de szél-tében-hosszában érdeklődtünk egy fehér perzsamacska után, akinek kék folt van a farkán. Még jutalmat is felajánlottunk, de senki sem látta, bár éjjel-nappal kaptunk látogatókat, akik a legkülönfélébb macskákat hozták kosárban, hogy megkérdezzék, nem ez-e, amelyik elveszett.

– Soha többé nem látjuk Fatimát – mondtam reményvesztetten Maxnak és Ismay-nek egy délután. Egy perccel korábban küldtem el egy öregasszonyt egy nagy, sárga kandúrral, amiről váltig állította, hogy a miénk, „mer' nyervákolva jelent meg a házunknál, assz'nyom, és Graftonba' senkinek sincs ilyen macskája, assz'nyom”.

– Én is ettől tartok – erősítette meg Max. – A szabadban ennyi idő alatt már régen elpusztult.

– Cynthia néni sosem bocsát meg nekünk – mondta lesújtottan Ismay. – Már akkor sejtettem, hogy baj lesz, amikor ez a macska a házunkhoz került.

Erről a balsejtelemről most hallottunk először, de Ismay-nek gyakran vannak rossz érzései, rendszerint az események után.

– Mit tegyünk? – kiáltottam fel tehetetlenül. – Nem találsz valami megoldást, Max?

– Adjatok fel hirdetést a charlottetowni újságban, hogy egy fehér perzsamacskát kerestek – javasolta. – Talán van valakinek eladó macskája. És ha van, vegyétek meg, és süssétek el Fatimaként a jó Cynthia nénikéteknek. A néni nagyon rövidlátó, így van rá remény, hogy nem veszi észre a cserét.

– De Fatimának kék folt van a farkán! – tiltakoztam.

– Keress egy kékfoltos farkú fehér macskát – mondta Max.

– Sokba kerül az – bánkódott Ismay. – Fatimát száz dollárra becsülték.

– Rá kell áldoznunk a pénzt, amit az új prémkabátokra tettünk félre – jegyeztem meg bánatosan. – Máshogy nem evickélünk ki a csávából. Jóval többbe kerül, ha kiesünk a néni kegyeiből. Hajlamos elhinni, hogy szántszándékkal és gonosz hátsó gondolattal pusztítottuk el Fatimát.

Így aztán hirdettünk. Max bement a városba, és a legolvasottabb napilapba betett egy hirdetést. Arra kértük az olvasókat, hogy a *Vállalkozás* szerkesztőségében hagyjon levelet M. I. részére az, akinek kékfoltos farkú fehér perzsamacskája van.

Nem sok reményünk volt, hogy ebből bármi is kisül, ezért igencsak meglepődtünk és örvendeztünk, amikor négy nappal később Max egy levelet hozott haza a városból. Írógéppel írt terjedős levél volt Halifaxból, amelyben az állt, hogy a levél írójának van egy, a leírásnak megfelelő perzsamacskája, aminek száztíz dollár az ára, és ha M. I. hajlandó

Halifaxba utazni, és megnézni az állatot, a Hollis Street 110. szám alatt találja, és „perzsát” keresse.

– Ne igyatok előre a medve bőrére, barátaim – intett borulátón Ismay. – Lehet, hogy nem felel meg. A kék folt túl nagy, vagy túl kicsi, vagy nincs a megfelelő helyen. Továbbra sem hiszem, hogy bármi jó kisül ebből a szörnyűséges ügyből.

Ebben a percben kopogtattak, így kisiettem. A postames-ter küldönce táviratot hozott. Feltéptem, rápillantottam, és visszarohtam a szobába.

– Már megint mi történt? – kiáltott fel Ismay, amikor meglátta az arckifejezésemet.

Odanyújtottam neki a táviratot. Cynthia nénitől jött: arra kért minket, hogy a lehető legsürgősebben küldjük el Fatimát Halifaxba.

Max életében először nem vállalta magára a felelősséget valami ötlettel. Én törtem meg elsőként a csendet.

– Ugye, kiségitesz ebből a kalamajkából, Max? – könyörögtem. – Se Ismay, se én nem rohanhatunk most rögtön Halifaxba! Holnap reggel be kell menned. Menj azonnal a Hollis Street 110. szám alá, és keresd a „perzsát”. Ha a macska hasonlít Fatimára, vedd meg, és vidd el a néninek. Ha nem..., de hasonlítania kell! Ugye, elmész?

– Attól függ... – felelte Max titokzatosan.

Rámerttem. A válasz nem volt Maxra jellemző.

– Kellemetlen feladat elvégzésére kérsz – fejtette ki hűvösen. – Honnan tudjam, hogy Cynthia nénit becsaphatjuk-e, még ha rövidlátó is? Nagy kockázat látatlanban macskát venni. És ha rájön a turpisságra, nagy bajban leszek.

– Jaj, Max! – küszködtem a könnyeimmel.

– De persze – meredt Max a tűzbe –, ha valóban családtag volnék, vagy legalább jó okom lenne azt hinni, hogy biztosan

az lesznek, akkor nem érdekelne annyira. Lenyelném a békát.
De így...

Ismay felállt, és kiment a szobából.

– Jaj, Max, kérlek! – esdekeltem.

– Hozzám jössz, Sue? – kérdezte szigorúan. – Ha igent mondasz, elmegyek Halifaxba, és halálmegvető bátorsággal állok a nénikéd elé. Elviszek akár egy fekete kóbor macskát, és megesküszöm, hogy ez Fatima. Kihúzlak a pácból, még ha be is kell bizonyítanom, hogy Fatima e percben a legnagyobb biztonságban itt van, vagy soha nem létezett ilyen nevű állat. Bármit mondok, bármit megteszek, de csakis a jövőndőbelimnek.

– Kevesebbrel nem éred be? – kérdeztem tehetetlenül.

– Nem.

Törtem a fejemet. Max természetesen kibírhatatlanul viselkedett, de... de... valójában nagyon szeretetreméltó fickó... és ez volt a tizenkettedik alkalom... és ott volt Anne Shirley! A lelkem mélyén tudtam, hogy az életem elkészerítően pocsék lenne, ha nem volna Max. Mellesleg már rég hozzámentem volna, ha Cynthia néni nem boronált volna össze minket mindjárt, amint Max Spencervale-be érkezett.

– Rendben van – feleltem mérgesen.

Max reggel be is utazott Halifaxba. Másnap kaptunk egy táviratot, hogy minden rendben. Egy nappal később, az esti órákban Max vissza is érkezett Spencervale-be. Ismay-vel leültettük, és türelmetlenül vártuk a beszámolóját.

Max nevetni kezdett, és addig kacagott, míg bele nem kékült.

– Örülök, hogy olyan szórakoztató – jelentette ki Ismay komolyan. – Ha Sue-val mi is értenénk a tréfát, még mulatósabbnak találnánk.

– Drága kislányok, legyetek, kérlek, türelemmel! – könyörgött Max. – Ha tudnátok, micsoda megerőltetésembe került Halifaxban komoly képet vágnom, megbocsátanátok, hogy most kiszakad belőlem a nevetés.

– Megbocsátunk, de az isten szerelmére, meséld már el, mi történt! – kiáltottam.

– Amint Halifaxba érkeztem, a Hollis Street 110. szám alá siettem. De... figyeljetek csak, nem azt mondtátok, hogy a nénikétek címe Pleasant Street 10.?

– De igen.

– Pedig nem az. Ha legközelebb táviratot kapsz, nézd meg alaposabban a címet. Egy hete átköltözött egy barátnőjéhez, aki a Hollis Street 110. alatt lakik.

– Max!

– Úgy bizony. Becsengettem, és már meg akartam kérdezni a szobalányt, hogy hol a „perzsa”, amikor Cynthia néni vonult át a hallon, és lecsapott rám. „Elhozta Fatimát, Max?” kérdezte. „Nem” feleltem, és próbáltam összeszedni a sütnivalómat, hogy alkalmazkodjak az új fejleményhez, miközben a könyvtár felé tuskolt. „Üzleti... ügyben jöttem Halifaxba.” „Jaj, istenem!” morogta a néni mérgesen. „Nem tudom, mire véljem a lányok viselkedését. Táviratoztam nekik, hogy küldjék ide azonnal Fatimát, de nem jött meg, pedig minden pillanatban várom, hogy valaki felkeressen, aki meg akarja venni.” „Ó!” mormoltam, minden perccel értetlenebbül. „Úgy van” folytatta a nagynénétek. „A charlottetowni *Vállalkozásban* megjelent egy hirdetés, amiben perzsamacskát kerestek, és válaszoltam rá. Fatima nagy terhet jelent nekem, és tudja, könnyen elpusztulhat, és akkor halálos veszteség lenne...” – Vajon szóviccként értette ezt, lányok? – „...így bár ragaszkodom hozzá, úgy döntöttem, mégis megválok tőle.” Ekkorra azonban már új erőre kaptam,

és úgy határoztam, az igazság és a fikció ésszerű keveréke lenne helyénvaló. „Micsoda érdekes véletlen!” kiáltottam hát fel. „Hiszen én adtam fel a hirdetést, Miss Ridley! Sue-nak kerestem egy perzsamacskát. Ismay-vel úgy döntöttek, szeretnének maguknak egy Fatimához hasonló állatot.” Lát-tatok volna, hogy felragyogott az arca! Azt válaszolta, tudta, hogy szeretitek a macskákat, csak sosem ismertétek be! Ott helyben megkötöttük az üzletet. Átadtam neki a száztíz dol-lárt. Szeme sem rebbent, úgy tette el. Fatima ettől fogva a közös tulajdonotok. Jó szerencsét a vásárhoz!

– Zsugori vénasszony! – szipogta Ismay. Természetesen Cynthia néniére értette ezt, és kopott szőrme kabátunkra gon-dolva kénytelen voltam egyetérteni vele.

– De hát Fatima nincs meg! – fogadtam kételkedve a jó hírt.
– Hogy számolunk el vele, amikor a néni hazaérkezik?

– Addig még van egy hónapunk. És ha megérkezik, el kell mondanotok neki, hogy a macska elveszett, de nem kell elárulnotok, mikor. Ami meg a többit illeti, Fatima most már a tiétek, így Cynthia néni sem moroghat. Legfel-jebb rosszabb véleménnyel lesz az önálló házvezetésre való alkalmasságotokról.

Amikor Max elment, az ablakból utánanéztem, és figyel-tem, ahogy végigmegy az ösvényen. Igazán jóvágású fickó. Büszke voltam rá. A kapunál megfordult, hogy búcsút int-sen, és eközben felnézett a házunkra. Még ilyen messziről is láttam, hogy meglepődik. Aztán láttam, hogy visszaroohan.

– Ismay! – rikácsoltam, és az ajtóhoz futottam. – Ég a ház!

– Sue – kiáltotta oda Max. – Láttam Fatimát, vagy a kísér-tetét a padlásablakban!

– Lehetetlen! – sikoltottam. De Ismay már nekivágott a lépcsőnek, így mi is utánamentünk. Egyenesen a padlásra

siettünk. Ott ült az ablakban a macska: soványan, de elégedetten napozott.

Max úgy nevetett, hogy majd' leszakadt a tető.

– Kizárt, hogy itt volt egész idő alatt – tiltakoztam félig könnyesen. – Hallottuk volna a nyávogását!

– De nem hallottátok – felelte Max.

– Elpusztult volna a hidegben – vetette ellen Ismay.

– De nem pusztult el – mondta rá Max.

– Vagy éhen halt volna – álltam elő a következő érvel.

– A padláson nyüzsögnek az egerek – mondta Max. – Nem, lányok, semmi kétség, hogy a macska itt töltötte az elmúlt két hetet. Biztos, hogy aznap észrevétlenül követte ide Huldah Jane-t. Csoda, hogy nem hallottátok nyivákolni, már ha nyivákolt. De talán nem is nyivákolt, ti pedig lent alusztok. Ha belegondolok, hogy egyszer sem kerestétek idefent!

– És ez száztíz dollárunkba került – vonta le a következőtetést Ismay, és rosszindulatú pillantást vetett a megkarcsúsodott macskára.

– Nekem többbe került – feleltem, és a lépcső felé indultam.

Max visszatartott, így Ismay Fatimával kocogott le.

– Tényleg úgy véled, hogy túl sokba került, Sue? – súgta oda.

Oldalvást rápillantottam. Drága ember, gondoltam, és csak úgy árad belőle a kedvesség...

– Neeem – feleltem –, de amikor majd összeházasodunk, neked kell gondoskodnod Fatimáról. Mert én nem fogok.

– Drága, jó Fatima – mondta Max hálásan.